

The background is an abstract composition of warm, textured colors including shades of pink, red, orange, and yellow. Overlaid on this is a dark silhouette of a person, likely a woman, in a prayerful pose with her arms raised and hands clasped. The overall mood is contemplative and spiritual.

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Uw naam
worde geheiligd

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2
3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www.zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Voor de privacyverklaring van de zusters
augustinessen verwijzen we u naar:
www.zustersaugustinessen.nl/privacyverklaring

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken
bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen
door mensen die ons een warm hart toedragen
en/of belangstelling hebben voor de augustijnse
spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij
verbonden met ons en het gedachtengoed van
onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Emma van der Sloot

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp bureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: De Toekomst Hilversum

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Rachelle van Andel, Erik Borgman,
Anne Nij Bijvank, Nikki Mousset, Suraya Somers,
Lieke Weima

Aan dit nummer werkten mee: Anja den Bok,
Marie Hansen-Couturier, Rens van Dam,
Rosaliene Israël, Jaap Meeuwssen, Ingrid van
Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff,
Helene Timmers, Guido Vanhercke

Beeld: Anja den Bok (p.24), Leonie van Bruggen
(p.22), Stefan Da Costa Gomez (p.20), Roelant
Meijer (p.10,11,16,23), Nazrina Rodjan (p.9),
Shadows United (Cover, p.2,6), Dick Vos (p.14),
Esther Zijlstra (p.15)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt vijf maal per jaar, in een
oplage van 7.000 per editie.
Vrienden van de zusters augustinessen die
ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar,
ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit
blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag
dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name
van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht,
onder vermelding van 'Nieuwe lezer', straat +
huisnummer, postcode en plaats.

Naam

Het Onzevader is het bekendste christelijke gebed. Het is in talloze talen vertaald en wordt overal ter wereld gebeden. Volgens de evangelies heeft Jezus het zelf aan zijn leerlingen geleerd. In deze jaargang van Stad Gods besteden wij in elk nummer aandacht aan een woord uit dit gebed.

In dit nummer staat het woord **naam** centraal. 'Uw naam worde geheiligd'. De naam is de aanduiding voor wie iemand in diepste wezen is. Wat betekent het om Gods naam te heiligen in de namen van mensen?

Onze Vader die in de hemel zijt,
Uw **naam** worde geheiligd.
Uw koninkrijk kome.
Uw wil geschiede,
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks **brood**.
En **vergeef** ons onze schulden
zoals ook wij onze schuldenaars vergeven.
En leid ons niet in verzoeking,
maar verlos ons van **de boze**.
Want van U is het koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid
in eeuwigheid. Amen.

Bij het beeld: In Nederland wonen ongeveer 40.000 ongedocumenteerden. Mensen zonder geldige verblijfspapieren, naamloos gemaakt. Bij stichting Formaat in Rotterdam kunnen zij samenkomen om schaduwtheater te maken. Zo maken zij hun gevoelens en verhaal zichtbaar. In samenwerking met de Rotterdamse Pauluskerk. www.formaat.org.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Vrede wordt groter als je haar deelt

Op 5 november hebben we bij het labyrint een vredesboompje geplant. Er was een groep gasten en we hadden een tuindag met veel vrijwilligers. Een mooie gelegenheid om aandacht te schenken aan vrede. Het geplante boompje is een vredesboom met een reden: het is een nazaat van een boom die in Japan een atoombom heeft overleefd. De Hortus in Leiden is partner van Green Legacy Hiroshima. Daar is het boompje gekweekt en opgehaald. Marlies, die samen met haar man het boompje heeft opgehaald, Eline, onze jongste gast, en Mesfou, die een vakkundig gat had gegraven, hebben samen het boompje geplant. Er staat een bordje bij met informatie en de tekst van Augustinus: Vrede, wordt groter als je haar deelt! De krant Gooi en Eemlander heeft een mooi artikel geschreven onder de titel: Symbool van hoop en vitaliteit. (MM)

Ons kloostertje in 'de Wijngaard'

In Zorgcentrum 'de Wijngaard' in Bosch en Duin zijn momenteel vier van onze zusters opgenomen die teveel zorg nodig hebben om thuis te kunnen blijven. We maakten een aantal jaar geleden kennis met de Wijngaard toen we een zorgcentrum zochten voor een zuster met Alzheimer. We waren op zoek naar een plek waar het geloof een duidelijke plaats had. En die vonden we, in dit huis! Het is protestant, maar open voor andere religies. De sfeer in huis is bijzonder hartelijk en de zorg is uitstekend. De zusters zouden geen zusters Augustinessen zijn als ze niet ook, waar nodig, een handje zouden helpen. Zr. Francis is linkszijdig verlamd. Als zij klaar is met de warme maaltijd rijdt ze met haar rolstoel naar een medebewoner aan tafel die haar handen helemaal niet kan gebruiken en helpt haar met het eten. Mooi om te ervaren. (ANB)

Beste vrienden van de zusters, wij zijn dankbaar voor uw betrokkenheid en steun van het afgelopen jaar.

Het ga u goed!

Namens de zusters,
zr. Mariella Oberndorff

‘De kerk moet de straat op’....

Dat zegt Paus Franciscus. Twee van onze zusters uit Utrecht van 91 en 100 jaar oud moesten hoognodig een dagje weg. Zolang binnen zitten, dat kan echt niet.

Alles was afgesproken: de Valys reed voor, zusters en rollators werden ingeladen en ze gingen op pad! De bestemming was een museum in Amersfoort. Prachtig zonnig weer en een prima temperatuur, dus de zusters namen plaats buiten in het zonnetje op een bankje vóór het museum. De ene na de andere voorbijganger kwam voorbij. Vragen werden gesteld over wie de zusters zijn en wat ze in Amersfoort kwamen doen. Na vele gesprekken kwam er van het museum niet veel meer terecht, maar wat hadden ze veel te vertellen bij thuiskomst! (ANB)

Vakantieplek voor de zusters

Vlak bij Casella is een huis wat tot nu toe verhuurd werd, maar nu leeg is komen staan. We gaan het Escale noemen, zoals voorheen de bungalow heette.

Escale is Frans voor aanlegsteiger, even een rustmoment. Daar gaan we het voorlopig voor gebruiken. Een plek waar onze zusters een vakantieplekje kunnen vinden in een omgeving die ons zo dierbaar is.

We hadden geweldige helpers om een eerste hand te leggen aan het opknappen ervan. Erwin en Marjolein hebben het huis een heleboel lichter gemaakt door de klimop te verwijderen. De zon en de wind kunnen er nu bij. Het sprookjesachtige is eraf maar het huis zal er bij winnen. Voorlopig, na verdere opknapbeurten, gaan we ervan genieten! (MM)

De Rotterdammers zonder de juiste verblijfspapieren komen elke woensdag bij stichting Formaat samen en maken daar schaduwtheater. In de schaduw voelen ze zich vrij, kunnen ze bewegen en hun creativiteit ontdekken en ontplooiën. Ze gaan met hun kunst op zoek naar een gehoor voor duizenden schaduwen.

‘Ik zal de naam van de allerhoogste bezingen’ (Psalm 7,8)

Erik Borgman

Volgens het Bijbelse scheppingsverhaal brengt God de dieren, nadat Hij ze heeft geschapen, naar de mens om te zien hoe deze ze zou noemen (Genesis 2,19). De leeuw noemt zichzelf geen leeuw en de mus zichzelf geen mus, ‘leeuw’ en ‘mus’ zijn onze aanduidingen. Als God de vrouw maakt uit een menselijke rib, dan krijgt zij net als de dieren allereerst een soortnaam: isha, omdat zij uit de man, ish, genomen is (vers 23). Wanneer zij en de man uit de tuin van Eden zijn verjaagd, wordt haar naam Eva, ‘omdat zij de moeder is van alle levenden’ (Genesis 3,20).

Waar een soortnaam verwijst naar alle exemplaren van die soort – alle muizen worden ‘muis’ genoemd – verwijst een eigennaam naar het individu. Je bent niet een Wouter of een Irma, je bent Wouter of Irma, ook al besef je dat er meer mensen zijn met deze naam. In heel veel culturen en ook in de Bijbel hebben namen vrijwel altijd ook nog een betekenis, maar als de naam eenmaal aan iemand is gegeven, vult zij of hij de naam nader in met de eigen persoonlijkheid. Een naam geeft je in de taal een ruimte om zelf in te vullen.

Een naam geeft je in de taal een ruimte om zelf in te vullen

Godsnaam

Dat geldt volgens de Bijbel bij uitstek voor de godsnaam. Als Mozes bij de brandende doornstruik naar Gods naam vraagt, zegt God: ‘Ik ben die (er) is’, of ‘Ik ben die (er) zijn zal’ (Exodus 3,14). Over de betekenis van dit antwoord wordt al eeuwenlang gespeculeerd. Er is onder meer uit geconcludeerd dat God zichzelf het zijn geeft, het bestaan. Alles dat verder bestaat, ontvangt dat bestaan van God. Maar ‘Ik ben die (er) is’ betekent ook dat zal blijken wie God is. Wat populair gezegd betekent Gods antwoord op Mozes’ vraag naar zijn naam: Wie Ik ben, zul je wel zien, zoals Ik het aan Abraham, Isaak en Jacob heb laten zien (vgl. vers 15).

De Nederlandse protestantse theoloog Kornelis Heiko Miskotte (1894-1976) heeft hieruit de conclusie getrokken dat we

God het beste kunnen aanduiden met 'de Naam'. De gebruikelijk geworden 'de Heer' vond hij te ingevuld, 'de Eeuwige' te afstandelijk. Zelf houd ik het graag bij 'de Ene': degene die het absoluut enige exemplaar van zijn soort is. Waarover dan ook niets te zeggen valt voordat Hij – ja, daar heb je het weer: of Zij, of ... – heeft laten zien wie Hij is. Hij is in ieder geval ook niet een god, alsof wij al zouden weten wat 'god' betekent en dat de Bijbelse verhalen dat dan nog wat nader toespitsen.

Jezus

Dat blijkt bij uitstek in Jezus. Hij wordt aangekondigd als 'Immanuël', dat wil zeggen 'God met ons' (Matteüs 1,23; vgl. Jesaja 7,14; 8,8) en zijn naam betekent 'God redt'. Het zijn nadere toespitsingen van Ik zal (er) zijn: nabij en reddend. De wijze waarop God in Jezus nabij en reddend is, is nieuw en zonder precedent. God is nabij in Jezus zijn godvergeten lijden en redt in zijn machteloze sterven. Daarom, zo zegt de hymne die Paulus in de brief aan de christenen van Filippi citeert, krijgt Hij de naam die boven alle namen staat (Filippenzen 2,19). De 'naam die boven alle namen staat' is de naam van God. Jezus is voortaan de naam

Jezus is voortaan de naam van God en laat zien wie en wat God is

van God en laat zien wie en wat God is. En dat deze God onvervreemdbaar onder ons en in ons is en roept om Gods redding.

De Geest van Jezus roept met onze geest om de nabijheid van God als Vader, schrijft de apostel Paulus (vgl. Romeinen 8,15). Zo heiligen wij Gods naam: door Degene aan te spreken die wij niet kennen, maar waarvan we weten dat Hij niets liever wil dan zich laten kennen als 'God met ons' en 'God redt'.

Augustinus

*'Je bidt: 'Uw naam worde geheiligd'
maar de naam van God is toch al heilig?
Waarom smeek je daar dan om?
Begrijp goed dat je ook voor jezelf smeekt.
Wat je smeekt, is dat de naam van God
die altijd heilig is in zichzelf,
ook mag worden geheiligd in jou.
Je wenst jezelf dus eigenlijk iets goeds toe.
Als je de naam van God minacht,
is dat namelijk slecht voor jezelf, niet voor God.'*

Agustinus, preek 56 in:

Van aangezicht tot aangezicht

ingekort door Ingrid van Neer-Bruggink

Onderweg

Briefwisseling tussen
Helene en Mariella

Hoi Helene,

Terwijl ik dit schrijf, realiseer ik me dat ik jou voor me zie. Jij en jouw naam zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Ik dook in ons gastenboek en mijn oog viel op deze opmerking; ...voelde me hier direct welkom. Mijn naam bij mijn deur, er is een welkom in de hal waarbij je bij je naam genoemd wordt en dan word je tijdens de viering ook nog eens met je naam uitgenodigd om iets te lezen! Hoe doen jullie dat toch! ...

Eerlijk gezegd hebben we een 'spiekbriefje' met namen in de bidruimte liggen. Door namen te noemen ontstaat een gezamenlijke betrokkenheid. Als je door iemand bij je naam genoemd wordt, is er al een soort contact. Je wordt gezien!

Bij mij roept het nog iets anders op: Dat ik mij geroepen weet door God. Nee, niet geroepen bij mijn naam en ook weer wel.... Het blijft een mysterie, maar toch heb ik mijn keuze gemaakt door 'ja' te zeggen. Tijdens het noviciaat was het bij ons de gewoonte dat je een 'kloosternaam' koos, niet omdat de naam die je ouders je gaven niet goed was, maar om hiermee aan te duiden dat je op een andere manier

'Als je door iemand bij je naam genoemd wordt, is er al een soort contact. Je wordt gezien!'

gehoor wilt geven aan jouw contact met God. Die naam staat dan ook voor dat je je wilt spiegelen aan iemand die een goed voorbeeld voor je is. In het begin is dit heel vreemd, maar al gaandeweg ga je iets bij die naam voelen. Je wordt je naam.

'Mariella' spreekt eigenlijk van een gebeuren. Het bezoek dat Elisabeth bracht aan haar nicht Maria, beiden zwanger. Een bijzondere ontmoeting; vol vreugde en geloof. Een naam dus met een opdracht! Ik ben er blij mee. En... voor mijn familie blijf ik gewoon Marie-José.

Is een naam voor jou belangrijk?

Groeten en hoor graag van je!
Mariella

Mariella Oberndorff is algemeen overste van de zusters Augustinessen van Sint Monica. Ze woont in klooster Casella.

Ha Mariella,

Ja, voor mij is het ook zo dat mijn naam onlosmakelijk met mij verbonden is. En dan wel zo: Helene. Zonder streepjes. Je wilt niet weten hoeveel mensen uit zichzelf streepjes op de e-s zetten als ze me mailen. Hélène wordt het dan. Maar dat ben ik niet meer helemaal. Dan is mijn naam verfranst, terwijl mijn naam uit Duitsland komt.

Dat zit zo, ik ben vernoemd naar mijn grootmoeder die na de Eerste Wereldoorlog uit Duitsland naar Nederland gekomen is om werk te zoeken. Ze vond niet alleen werk als dienstbode, ze vond ook mijn grootvader. En zo is ze hier gebleven. De rest is geschiedenis, zoals ze zeggen.

Mooi om te lezen hoe jij aan jouw naam gekomen bent. Ik wist helemaal niet dat die naam naar de ontmoeting tussen Elisabeth en Maria verwijst. Wat bijzonder! En wat een mooie opdracht. Ik vind het bijzonder dat ik door mijn naam verbonden ben met generaties voor mij. Mijn oma is overleden, maar leeft ook nog door in mij en ook in haar andere kleinkinderen.

‘Ik vind het bijzonder dat ik door mijn naam verbonden ben met generaties voor mij.’

En zo ben ik ook weer door mijn naam verbonden met de generatie na mij, dankzij mijn nichtje dat naar mij vernoemd is.

Dit stilstaan bij andere generaties roept bij mij het besef op dat we de aarde hebben doorgekregen van de mensen die ons voorgingen en haar weer doorgeven aan de mensen die na ons komen. Daarmee hebben we de opdracht om goed voor de aarde te zorgen, zodat de volgende generaties ook een goed leven kunnen hebben. Ik ben me ervan bewust dat onze manier van leven invloed heeft op de klimaatverandering en probeer daar rekening mee te houden. Voor mij is dat de manier om ook Gods naam te heiligen.

Liefs, Helene

Helene Timmers is als geassocieerd lid met Casella verbonden. Ze is geestelijk verzorger en woont met haar partner in Utrecht.

Abba

Gastschrijver: Guido Vanhercke

Het doet iets als ik mijn voornaam hoor uitspreken te midden van de woorden die iemand zegt. Een soort kleine bevestiging van mijn bestaan, heel licht en voorbijgaand. Zoals iemand die al babbelend een hand op je arm legt, heel even en onbewust, er gaat een kleine warmte door je heen.

Abba, zegt Jezus. We lezen zijn gebed vanuit wat zijn woorden verder zeggen. Dat er heiligheid is in de wereld. Dat het verlangen naar een wereld van gerechtigheid nooit overgaat, zeker niet als we denken aan de weduwen, de wezen en de vreemdelingen. Dat ons arme mensenlichaam brood nodig heeft, en water, en een dak, en het besef dat er iemand waken zal. Dat onze arme mensenharten soms zo hard in de knoop liggen, met onszelf, en met anderen. En dat onze grootste angst het boze is, het tegengestelde van innerlijke en andere vrede, waarvan we weten dat het mensen overkomt.

Het is een rijk gebed, dat Jezus uitspreekt, gezien vanuit wat hij zegt. Maar als we het nu eens omgekeerd zouden lezen. Vanuit de Abba die hij aanspreekt. Want dat doet hij: hij noemt een naam, iemand wordt aangesproken. Is die aangesprokene dan even geraakt als ik ben bij het horen van mijn voornaam? Voelt die aangesprokene zich dan even bevestigd in haar of zijn bestaan?

Vreemde vragen, ik weet het. Ze lijken een wezen te veronderstellen dat luistert en ons ziet, en zo ver wil en kan ik niet gaan. De stap naar een persoonlijke God lijkt mij zo groot, ik ben maar een kleine mens. Wat weet ik van het grote geheim van de Liefde. Maar in de oude verhalen klinkt wel een stem op, dat wel. Als ik iets ben, dan een belofte, zegt de Stem tot Mozes. Ik zal er zijn, zegt de Stem. Prachtig toch. Misschien wel het mooiste dat de ene mens tot de andere kan zeggen... Hoe dan ook, of Jezus nu een heel persoonlijk gesprek voert in zijn bidden of niet, als hij

Abba zegt, klinkt dat voor mij zoveel als: grote Belofte, ik twijfel niet aan u, daarom noem ik u ook vader en moeder, ik noem u en bevestig u en raak u aan, ik leg mijn hand op u, ik kom dicht bij u staan, zie maar, ik ben er.

ik de stad.’ Ook maar één iemand... Jahweh lijkt wel een softe vader, die spijt krijgt dat hij heeft gedreigd. En als het mij raakt wanneer ik lees dat Abraham nog een stap dichterbij Jahweh, in zijn gemarchandeer over Sodom (Gen 18), waarom zou het dan Jahweh niet raken...?

In de oude Bijbelse verhalen kan de Stem, de Belofte, de Ene, wel degelijk ontroerd zijn.

Als die Abba zich zo aangesproken voelt, dan kan dat toch niet anders dan een kleine ontroering teweeg brengen? Overdrijf ik nu niet? In de oude Bijbelse verhalen kan de Stem, de Belofte, de Ene, wel degelijk ontroerd zijn. In psalm 139 staat, naast alle luister en grootsheid, toch ook dat ‘Gij mij weefde in de schoot van mijn moeder’. Hoeveel fijne aanrakingen moeten dat geweest zijn. Hoeveel stille, intense nabijheid? In Jeremia 4 klinkt echte kwaadheid: ‘Ik heb gesproken, mijn besluit staat vast, ik kom er niet meer op terug.’ En nog geen tien verzen verder zegt diezelfde Stem: ‘Loop door de straten van Jeruzalem, kijk goed uit, zoek de pleinen af. Als u ook maar iemand kunt vinden die zijn plichten vervult en oprecht wil leven, dan vergeef

De gastschrijver van deze keer is Guido Vanhercke (1950), woonachtig bij Gent, gehuwd, twee zonen, was leraar Nederlands, lid van voorgangersgroep van basisgemeenschap Dominicus Gent, weblog (www.guidovanhercke.wordpress.com).

Tussen preekstoel en barricaden

Het was zonder twijfel de vreemdste christelijke viering die ik ooit heb meegemaakt. En dat op een paar honderd meter afstand van het fraterhuis in de Bilt... In gedachten voelde ik me verbonden met de zusters die daar wonen en bidden, maar onze 'kapel' was die dag buiten. Met een groepje predikanten en christelijke activisten hielden we een gebedsdienst voor de deur van het kantoor van Pensioenfonds Zorg en Welzijn.

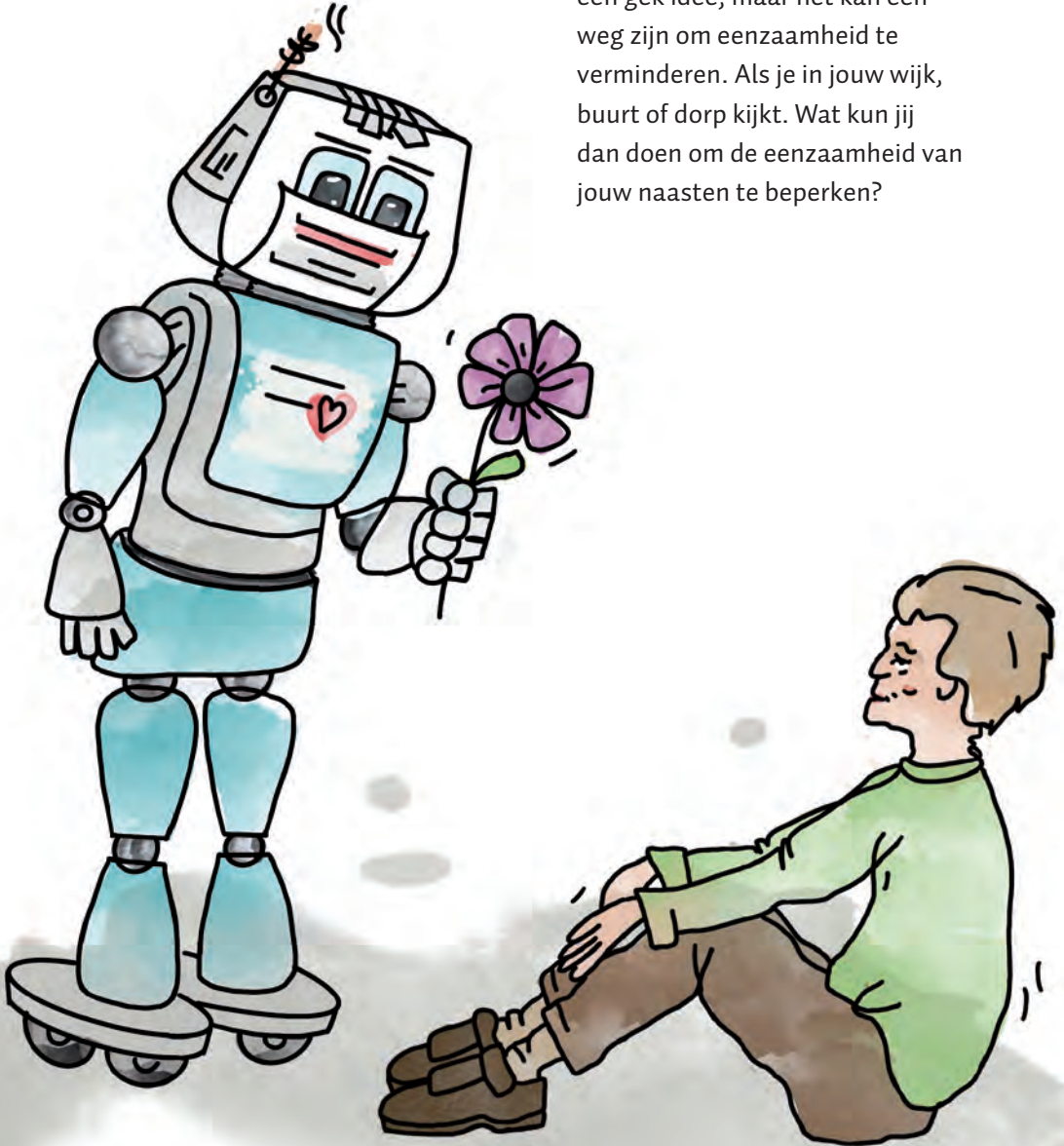
Erg soepel liep het allemaal niet: onze stola's en toga's wapperden in de wind, liturgieblaadjes waaiden weg, de paaskaars waaide uit en we hadden het koud. Ik was me er ook erg van bewust hoe raar het moest lijken: ons kleine kringetje mensen, biddend en zingend op een leeg pleintje terwijl een beveiligder vanaf een afstand argwanend toekeek. Het voelde klungelig. En tegelijkertijd had het iets heiligs. Ons gebed was een aanklacht. Dit pensioenfonds (waar ook ikzelf als predikant bij ben aangesloten) is een van de grootste Nederlandse financiers van de fossiele industrie. Ons gebed maakte dit doodgewone kantoorgebouw zoals er in Nederland zoveel staan ineens zichtbaar als schuldige plek. Daarbinnen, achter bureaus en in vergaderzaaltjes, worden beslissingen genomen die de schepping nog verder de vernieling in helpen. Voor die schepping baden we, voor die schepping zongen we tegen de wind in onze liederen. We lieten woorden klinken van mensen uit Nigeria, Ecuador, Zuid-Afrika, die nu al hun leven verwoest zien worden door klimaatverandering.

Wie hoort deze mensen? Ook nu was er niemand, behalve de bewaker op de achtergrond, die luisterde. Ik houd me vast aan het geloof dat God hen wél hoort, en ik blijf bidden dat hun verhalen toch, op de een of andere manier, de harten zullen bereiken van de mensen die beslissen.

Doe

Iets kleins, iets praktisch, om zelf te doen.

Robots aan je bed. Het lijkt een gek idee, maar het kan een weg zijn om eenzaamheid te verminderen. Als je in jouw wijk, buurt of dorp kijkt. Wat kun jij dan doen om de eenzaamheid van jouw naasten te beperken?

In het delen van vreugde spreekt zijn Naam.

In gesprek met Rosaliene Israël

Rachelle van Andel en Nikki Mousset

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters en daarbuiten. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek dat zelfs een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Rosaliene Israël.

Rosaliene Israël is predikant-scriba bij de Protestantse Kerk Amsterdam. Ook coacht ze (christelijke) leefgemeenschappen. In de schaarse uurtjes die overblijven trekt ze zich terug in haar Tiny-house in Aalten om te werken aan haar promotieonderzoek. Ze is 45 jaar oud, getrouwd en moeder van drie kinderen (11, 13, 17). Daarnaast is ze een goede bekende van de zusters.

Citaat 1: Er bestaat een innerlijk gebed dat nooit zwijgt: het is jouw verlangen.

Ik kom uit een situatie waarbij ik 18 jaar in een leefgemeenschap heb gewoond en we een georganiseerd gebedsleven hadden. Dat was voor mij heel waardevol, omdat ik er zelf niet zo goed in ben om dat in mijn eentje of in mijn

gezin te structureren. Het terugkerende gebed op vaste momenten mis ik enorm sinds ik niet meer onderdeel ben van een leefgemeenschap. Tegelijkertijd heb ik zelf opnieuw moeten ontdekken wat bidden voor mij betekent.

Vier jaar geleden ben ik een periode behoorlijk ziek geweest waardoor ik niet kon werken. Dat frustreerde enorm en daardoor werd ik ook echt met mezelf geconfronteerd. Toen ik kon toelaten hoe kwetsbaar ik me voelde en hoe ingewikkeld ik dat vond, is er langzaam een nieuwe verhouding tot God en tot het gebed ontstaan.

Eén ervaring is daarbij cruciaal voor mij geweest. Ik was inmiddels weer aan het re-integreren, toen ik in 2020 corona kreeg. Ik was zo benauwd dat ik in het ziekenhuis belandde. Dat was voor mij een extreem angstige situatie. Ik kreeg via een bekende een meditatie-filmpje van een spiritueel coach toegestuurd die ze had opgenomen, omdat ze hoorde dat mijn benauwdheid mij zo bang maakte.

Een onderdeel van die geleide meditatie was dat zij mij leidde naar de donkerte

Bidden is een manier van leven en dat wens ik anderen ook toe

in mijzelf, letterlijk naar de plek achter mijn longen. Het was een visualisatie om daar voorzichtig naar toe te gaan, me in het diepe donker van mijn benauwdheid te laten vallen en in dat vallen te ervaren dat ik opgevangen werd door twee handen. Die handen hielpen me daar om in het donker te landen. Ik vond dat heel spannend en ik kon er ook geen weerstand tegen bieden.

Voor mij was het de sleutel naar het vinden van God in mijzelf. Het was zo krachtig en betekenisvol om te ervaren dat God in mij zit. God die ik vind, als ik oog in oog sta met dat waar ik heel erg bang voor ben. Het deed me realiseren dat ik tot die God altijd toegang heb, zelfs als ik bijna niet meer kan ademen.

De vorm van mijn gebed en het gebedsleven is dus veel kleiner geworden. Het is verinnerlijkt. Maar tegelijk is God veel groter geworden. Het is fijn om te bidden in gemeenschap en ik zie echt weer uit naar een vorm van een gemeenschappelijk gebedsleven. Maar de basis ligt nu voor mij ergens anders. Het heeft me dichterbij God en dichterbij mezelf gebracht.

De relatie met 'het verlangen' is voor mij: weten dat ik altijd kan terugkeren naar die twee handen die mij opvangen. Dat is heel helder sinds ik die meditatie heb ervaren. Ik kan altijd terugkeren naar de stem die in mij leeft. Het verlangen daarin gaat voor mij over het mezelf niet verliezen in het wereldse en het harde werken, maar dat juist heel goed te laten corresponderen met de lagen daaronder, de lagen in mij. Want ik voel dat die lagen te maken hebben met hoe God leeft in mij en zo mijn werkelijke verlangen in wat ik te doen en te brengen heb op het spoor kom.'

Citaat 2: Als je de naam van God minacht is dat niet slecht voor God, maar voor jou.

'Het is niet van deze tijd om de stap te durven zetten naar overgave en het vinden en erkennen van God in jezelf. Mensen zoeken wel naar spiritualiteit om daar kracht uit te halen. Soms gebeurt dat enkel in situaties van nood, maar dan doe je jezelf tekort. Bidden is een manier van leven en dat wens ik anderen ook toe.

Veel van mijn vrienden hebben een christelijke achtergrond, maar zijn ergens in hun jeugd of studententijd afgehaakt bij geïnstitutionaliseerde vormen van religie. Wat me opvalt is dat mensen soms makkelijker Oosterse spiritualiteit omarmen dan de christelijke traditie. Dat ligt misschien ook aan een eenzijdige manier van beeldvorming van Christenen in de media. Daar zie ik voor mezelf een taak liggen in mijn werk in Amsterdam. Ik wil de breedte van de kerk en de christelijke traditie aan het licht brengen. Dat is echt nodig.'

Citaat 3: Als je dus bidt: 'Uw naam worden geheiligd' vraag je iets goeds voor jezelf.

'Dat de mens zondig is, werd er zwaar ingegoten bij ons thuis. Ik heb me nooit goed kunnen verhouden met het idee dat je vergeven wordt van deze zondigheid. Dat is wat Uw naam worden geheiligd en Uw wil geschiede, bij mij in eerste instantie oproept.

Als je het insteekt vanuit de intentie van bidden, je afstemmen op God in jou en dus ook Gods verlangen in jou, dan

De sleutel naar het vinden van God ligt in mijzelf

komt het voor mij veel dichterbij. Met die intentie kan ik ook echt iets, want ik weet dat het uitmaakt met welke intentie we de wereld instappen, elke dag opnieuw.

Het woord dat hierbij voor mij centraal staat is onderscheiding, zoals je kunt vinden bij de Jezuïeten. Oefenen in het onderscheiden van twee stromen: aan de ene kant wat leven, hoop en vreugde geeft, en aan de andere kant wat leidt tot wanhoop en verdriet.

Dat komt onder andere tot uiting door aandacht te hebben voor de relaties waarin je staat en de processen waar je deel van uitmaakt, en daar ruimte voor scheppen in tegenstelling tot het snelle beslissen. We kunnen elkaar helpen en stimuleren om een goede intentie centraal te zetten. De wereld van leefgemeenschappen, kloosters en dus ook Casella zijn van groot en vitaal belang hierin.'

Ruimte die spreekt

Marie Madeleine Maas

Een plek voor naamlozen...

Op de Nieuwe Herengracht in Amsterdam bevindt zich Gist. Het is een jong initiatief, dat nog volop aan het rijpen is. Zoals gist water tot bier maakt, zoeken zij naar een spiritualiteit die hen vormt tot liefdevolle mensen. Zoals God in het alledaagse en in alle dingen zit, zo zoeken zij God met het lichaam en de zintuigen.

Een kapel is het hart van Gist, de plek om naar binnen te gaan en je open te stellen voor de liefdevolle aanwezigheid van God. De kapel is in een werfkelder en de muren geven een warm en beschut gevoel. Het mozaïek op de achtergrond verbeeldt de Bijbeltekst uit Jesaja 40,29-31: 'Hij geeft de vermoeide kracht, de machteloze geeft hij macht in overvloed. Wie hoopt op de HEER krijgt nieuwe kracht: hij slaat zijn vleugels uit als een adelaar, hij loopt, maar wordt niet moe, hij rent, maar raakt niet uitgeput.

Er wordt op diverse momenten gebeden en gemediteerd in de ruimte. Door studenten in alle vroegte. Om 12 uur is er middaggebed of meditatie. En er wordt ook door diverse mensen alleen gebeden. Zoals Magdi van Het Wereldhuis, die daar zijn middaggebed doet. Iedereen is welkom.

Marie Madeleine Maas is augustines van Sint Monica en woont in klooster Casella. Ze laat zich graag inspireren door bijzondere kerkruimtes.

Ondersteun Villa Vrede

door Jaap Meeuwsen

Behalve concrete hulp en ondersteuning biedt Villa Vrede ook activiteiten en cursussen. De tuin en de dieren moeten worden verzorgd, er wordt elke dag gekookt en de Villa moet aan kant gehouden worden. De vrijwilligers en de bezoekers doen dat altijd samen, zodat bezoekers ervaren dat zij zelf ook verantwoordelijkheden hebben en we samen werken aan een fijn inloophuis. Vanaf het begin bieden we ook twee keer per week taallessen op twee niveaus: beginner en gevorderd. Sinds kort doen we ook aan alfabetisering, omdat

onze Nederlandse leraren vaststelden dat sommige bezoekers niet goed konden lezen en schrijven. Eén van de eerste dingen die bezoekers dan leren is het schrijven van hun naam. Met het schrijven van je naam word je kenbaar. Het is een versterkende daad, je wordt weer iemand. Na afloop krijgen de deelnemers een certificaat dat zij op het eerste niveau (A-1) Nederlands beheersen, wat altijd een feestelijk moment is. Zo komt de deur naar onze Westerse cultuur voor hen voorzichtig op een kiertje te staan.

Doneer aan Villa Vrede

Villa Vrede is een inloophuis en activiteitscentrum in Utrecht voor mensen zonder verblijfspapieren, z.g. illegalen. In Nederland zijn duizenden mensen zonder papieren, die veelal een marginaal bestaan hebben. Villa Vrede is een veilige plek, waar ze zichzelf mogen zijn en een zinvolle dagbesteding krijgen. Wij geven Nederlandse les, cursussen en activiteiten. Per jaar ontvangen we zo'n 100 nieuwe bezoekers, uit 24 verschillende landen. Villa Vrede is 5 dagen in de week open.

***Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003824429
ten name van
Zusters Augustinessen
o.v.v. Villa Vrede***

Gevonden voorwerp

Marie Hansen-Couturier

In Utrecht zetten we rondom Kerstmis ieder jaar de beeldengroep van zr. Marie José van der Lee op. Het moment dat het kindje in de kribbe wordt gelegd, ontroert. Een tijd terug is het gipsmodel van de beeldengroep gevonden, toen wij het atelier van zuster van der Lee gingen opruimen. Dit gipsmodel is toen meegenomen naar Casella en wordt hier elk jaar ook neergezet. Zo zijn de zusters ook in de kerstnacht met elkaar verbonden. Zr. Louise van Baaren zegt erbij: 'Wij hopen en bidden voor de vele mensen over de hele wereld, die alles kwijt zijn – dat ze iets mogen ervaren van de vreugde van het kerstgebeuren.'

Op de koffie met Rens van Dam

Tekst en foto: Anja den Bok

‘Door een lekke band kom ik te laat bij de zusters in de Waterstraat. U raadt het al, ik, Rens van Dam, ben een student. Vanuit mijn kamer boven de studentenvereniging SSR-NU kijk ik uit op het klooster aan de overkant van de gracht.

De zusters fascineren mij. Daarom werk ik nu als vrijwilliger aan de receptie. Eenvoudig werk. Soms verbind ik een telefoontje door of neem ik een pakketje aan van de apotheek. Verder houd ik tijd over voor mijn studies wiskunde en natuurkunde. En ’s avonds geniet ik van de beloning voor mijn inzet: een heerlijke Hollandse hap, kost die je zelden eet in een studentenhuus.

Vrijwilligerswerk wordt steeds minder gedaan door studenten. Dat vind ik jammer. Als kind, opgevoed in een orthodox christelijke omgeving, leerde ik dat het belangrijk en waardevol is om andere mensen vrijwillig te helpen. Hoe eenvoudig ook, dit werk aan de balie verrijkt mij. Want als ik een oude zuster heb kunnen helpen met telefoonnummers invoeren op haar versleten Nokia-mobieltje, dan loop ik die avond terug naar mijn kamer aan de overkant van de gracht met een glimlach op mijn gezicht.’

